U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **S. I. R.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, čj. OAM-622/ZA-ZA11-HA10-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2021, čj. 19 Az 8/2021-53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci (dále „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 31. 7. 2019 (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[2] Krajský soud ve svém rozsudku vyšel z toho, že stěžovateli byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Ten však této možnosti nevyužil. Žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu. Informace ohledně situace v Bangladéši jsou podle krajského soudu dostatečné a přiměřeně aktuální. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jakým způsobem posoudil rozhodné skutečnosti. Stěžovatel nikdy netvrdil odůvodněný strach z pronásledování. Důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu proto není dán. Tvrzení stěžovatele jsou naopak spojena se ztrátou pobytového oprávnění na území ČR v důsledku pravomocného odsouzení za trestný čin, se snahou legalizovat pobyt na území ČR a neochotou k vycestování z důvodu, že stěžovatel má v ČR rodinu a přítelkyni, přičemž v zemi původu nemá žádné zázemí. Tato tvrzení však nemají žádnou souvislost s azylově

relevantními důvody pronásledování. Stěžovatel naopak potvrdil, že se ve vlasti neúčastnil jakýchkoliv činností politického charakteru, nijak se veřejně neangažoval a rovněž zde neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Netvrdil, že by v případě návratu do vlasti měl mít jakékoliv problémy.

[3] Podle krajského soudu z informace OAMP ze dne 30. 10. 2020 vyplývá, že bangladéšská vláda obecně respektuje svobodu volného pohybu uvnitř země, svobodu zahraničního cestování, emigraci a repatriaci. Bezpečnostní situace v Bangladéši je stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a není ve válce s jinou zemí. Zákaz zahraničního cestování se vztahoval pouze na osoby podezřelé z válečných zločinů během války o nezávislost v roce 1971. Touto osobou však stěžovatel není. Ze zprávy australského Ministerstva zahraničních věcí a obchodu ze dne 13. 1. 2021 vyplývá, že u většiny navrátilců, včetně zamítnutých žadatelů o azyl, je nepravděpodobné, že by se stali předmětem nežádoucí pozornosti. Bangladéšské úřady se mohou zajímat o významnější jedince, kteří se věnovali politickým aktivitám mimo území Bangladéše včetně osob odsouzených v nepřítomnosti za válečné zločiny. To však není případ stěžovatele. Státní orgány o něj nikdy nejevily zájem a stěžovatel nebyl aktivní v kritice současného režimu. Nemá proto důvod se domnívat, že se o něj budou zajímat po návratu do vlasti. Žalovaný proto dospěl ke správnému závěru, že stěžovateli v případě návratu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

[4] Stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Z jeho výpovědí, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění žalovaného totiž nevyplývá, že by byl v ČR udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků. Pokud jde o humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, je na uvážení správního orgánu, v jakých případech bude humanitární azyl udělen. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení. Soud proto může pouze přezkoumat, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil. Žalovaný hodnotil nejen osobu stěžovatele, tj. jeho pobytovou historii, zdravotní stav, sociální situaci, a to, že o pobytové oprávnění přišel v důsledku trestné činnosti, ale také celkově jeho rodinnou a sociální situaci. Humanitární azyl není záchrannou brzdou, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbyde pobytové oprávnění (usnesení NSS ze dne 2. 9. 2015, čj. 1 Azs 178/2015-25). Krajský soud souhlasil s žalovaným, že životní situace stěžovatele není nijak mimořádná a že jeho případ není hodný zvláštního zřetele. Žalovaný meze správního uvážení nepřekročil.

[5] Možným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele se žalovaný zabýval na straně 4 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Samotná existence rodinných vazeb na území ČR nezakládá důvod pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Tento institut není obecně prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro jejich řešení, pokud nastaly po příchodu cizince na území ČR (usnesení NSS ze dne 29. 3. 2018, čj. 2 Azs 21/2018-59). Zásah do rodinného a soukromého života by pouze ve velmi výjimečných případech mohl představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné například za situace, že by si žadatel vytvořil na území ČR takové rodinné či osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost vycestování z území ČR. Nejedná se o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život

v jiné zemi. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany proto zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života, i kdyby realizace tohoto práva předpokládala pobyt cizince na území ČR. Stěžovatel má více možností, jak svůj rodinný život realizovat a je na něm, k jaké variantě se rozhodne. Není však nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného života. Závěrem krajský soud uvedl, že neshledal vady správního řízení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Namítá, že se krajský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi, kterou jsou součástí správního spisu, a se všemi žalobními tvrzeními, přestože poukázal na to, že žalovaný porušil § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Byť tato ustanovení byla v žalobě uvedena úvodem pouze ve výčtu obecných ustanovení, je třeba je posuzovat v kontextu žalobních bodů. Tato souvislost byla v žalobě zdůrazněna, přesto se jí soud nezabýval a pouze konstatoval nepřezkoumatelnost námitky porušení správního řádu. Soud je povinen z úřední povinnosti přihlédnout k závažným vadám přezkoumávaného rozhodnutí, které mohly mít vliv na jeho zákonnost, jakož i k jeho nepřezkoumatelnosti. Krajský soud se proto nesprávně vypořádal s namítaným porušením zásad správního řádu a nesprávně posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného. Omezil se pouze na formální přezkoumání důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany, aniž by se podrobněji zabýval situací stěžovatele. O tom svědčí to, že poukázal na snahu stěžovatele o legalizaci pobytu a že v této souvislosti odkázal na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), k zajištění pobytového oprávnění. Ze správního spisu a z žaloby však vyplývá, že stěžovatel od 2. 2. 2010 na základě různých pobytových oprávnění na území ČR pobývá. Naposledy na základě povolení k trvalému pobytu, které mu však bylo zrušeno z formálních důvodů nesouvisejících se situací stěžovatele v zemi původu a s rodinou situací na území ČR. Těmito okolnostmi se krajský soud nezabýval. Vyšel z obecného posouzení důvodů žádosti žalovaným, aniž by provedl posouzení individuální situace ve vztahu k zákonným podmínkám udělení mezinárodní ochrany z hlediska přípustných důvodů v jednotlivých variantách mezinárodní ochrany. Stěžovatel však splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle § 12 zákona o azylu, případně dle § 14 zákona o azylu. Minimálně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[8] Krajský soud se nezabýval pronásledováním pro uplatňování politických práv, přestože stěžovatel v žalobě zdůraznil obavu z pronásledování z důvodu vykonstruovaného obvinění z trestného činu a skutečnost, že by se do země původu vrátil po téměř 12 letech. To by mělo vliv na zájem státních úřadů a státem řízených organizací o jeho osobu. Bezesporu by ho podrobily prověrkám a výslechům. Z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že v zemi původu je autoritativní a aristokratický režim, který nedodržuje lidská práva, zasahuje do nezávislosti soudu a potlačuje demonstrace. Z důvodu pobytu stěžovatele na území ČR se změnilo jeho uvažování a vnímání. Nebude proto schopen bezpráví akceptovat a tím se stane osobou nežádoucí. Krajský soud se nezabýval zprávami o situaci v zemi původu. Nezabýval se ani tím, zda je Bangladéšská lidová republika státem, který splňuje dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu definici bezpečné země původu.

Rovněž se nevypořádal s definicí pronásledování dle § 2 odst. 7 zákona o azylu. Tvrzení krajského soudu, že obavy z prověrek a výslechů nelze dovodit z toho, že země původu je autoritářským státem, v němž vládne Komunistická strana, nepředstavuje dostatečné hodnocení podmínky § 12 zákona o azylu. Krajský soud dopad komunistického režimu v případě nuceného návratu a vykonstruované trestní obvinění individuálně nehodnotil. Nuceným návratem do země původu by bylo také dotčeno právo podat návrh na obnovu trestního řízení, v rámci kterého byl stěžovatel pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí. Tyto objektivní důvody nevzal žalovaný a krajský soud v úvahu.

[9] Rovněž nevzali v úvahu, že má v ČR již delší dobu družku, se kterou vede společnou domácnost, a že s ní do budoucna hodlá uzavřít manželství a založit rodinu. Podmínky pro udělení humanitárního azylu, případně pro doplňkovou ochranu podle § 14b odst. 2 písm. a) a c) nebo podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny s partnerkou a dětmi, které se jim narodí, jsou splněny. Podle Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má jak stěžovatel, tak i jeho děti právo na ochranu rodinného života. Krajský soud dostatečně neposoudil úvahu žalovaného stran humanitárního azylu v intencích provedených důkazů a práva na spravedlivý proces. Chybí odůvodnění, proč rodinné vazby, pozbytí pobytového oprávnění a pronásledování státními orgány nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný zneužil správní uvážení k subjektivnímu hodnocení. Konstatoval totiž pouze, že důvody hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný měl však podle § 68 odst. 3 své závěry odůvodnit. Hrozící trestní stíhání v zemi původu, jakož i hrozbu výslechů a prověrek spolu s nepřiměřeným zásahem do rodinných vazeb a ekonomické úrovně dětí stěžovatele a celé jeho rodiny, je třeba považovat za hrozící újmu, která odůvodňuje udělení doplňkové ochrany. Její neudělené je nezákonným zásahem do práva jeho dětí. Krajský soud měl přihlédnout k § 14b zákona o azylu, podle kterého je důvodem pro udělení doplňkové ochrany sloučení rodiny žadatele. Stěžovatel tuto podmínku jako otec dvou dětí a partner ženy žijících v ČR splňuje.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se mu podařilo vyvrátit tvrzenou obavu stěžovatele, že mu v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma. Krajský soud se zabýval celým spisem a projednal všechny žalobní body. Napadený rozsudek je srozumitelný, opřený o dostatek relevantních důvodů. Jestliže krajský soud dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nezakládá tato skutečnost nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2016, čj. 5 Azs 168/2015-36). Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[12] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel proto musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu obsaženou v napadeném

rozhodnutí a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a namísto toho uvede námitky, které se zjevně netýkají odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo řízení předcházejícího jeho vydání, nejsou takové námitky přípustné, neboť se opírají jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je napadený rozsudek nezákonný a v rozporu se zásadou spravedlivého procesu z důvodu, že krajský soud konstatoval nepřezkoumatelnost námitky porušení správního řádu, aniž by se blíže tvrzeným porušením správního řádu zabýval. Tato námitka se zcela míjí s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud nikde neuvedl, že by námitka porušení správního řádu byla nepřezkoumatelná. Naopak se v bodě 12 a 13 napadeného rozsudku s ohledem na obecnost této námitky zabýval tím, zda stěžovatel měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, zda žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, a zda je z rozhodnutí žalovaného zřejmé, jakým způsobem žalovaný rozhodné skutečnosti posoudil.

[14] Rovněž námitka, dle které krajský soud účelově ignoroval osobní situaci stěžovatele, jestliže poukázal na jeho snahu legalizovat pobyt na území, přičemž v této souvislosti odkázal na instituty zákona o pobytu cizinců, přestože ze správního spisu a žaloby vyplývá, že je stěžovatel se zákonem o pobytu cizinců a jeho instituty seznámen a že na území ČR pobýval již od roku 2010 na základě různých pobytových oprávnění, se míjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Jak totiž vyplývá z bodu 9 napadeného rozsudku, krajský soud reflektoval osobu stěžovatele a jeho azylový příběh. Uvedl, že stěžovatel v ČR pobýval od roku 2010 nejprve na základě povolení k dlouhodobému pobytu a od roku 2015 na základě povolení k trvalému pobytu. Na žádné instituty zákona o pobytu cizinců k zajištění pobytového oprávnění však v rozsudku neodkazoval.

[15] S odůvodněním napadeného rozsudku se dále míjí námitka, dle které se krajský soud nezabýval posouzením pronásledování pro uplatňování politických práv, neboť nepřisvědčil, že byla naplněna podmínka pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu z důvodů, že stěžovatel v žádosti neuvedl jakoukoliv politickou angažovanost, a že za pronásledování nelze považovat obavu z tvrzených prověrek a výslechů. Krajský soud se otázkou pronásledování stěžovatele zabýval v bodě 17 napadeného rozsudku. Nikde však neuvedl, že za pronásledování nelze považovat obavu z prověrek a výslechů, jak tvrdí stěžovatel. Ten totiž v žalobě nenamítal, že by měl obavu z pronásledování z důvodu vykonstruovaného trestního obvinění, a že by ho v případě návratu státní orgány podrobily výslechům a prověrkám, jak nově tvrdí v kasační stížnosti. Krajský soud naopak uvedl, že tvrzení stěžovatele (ztráta pobytového oprávnění na území ČR, snaha legalizovat zde pobyt, neochota vycestovat z důvodu, že v zemi původu stěžovatel nemá zázemí a že rodinu má v ČR) nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody pronásledování, přičemž stěžovatel sám potvrdil, že se ve vlasti neúčastnil činností politického charakteru, že se veřejně neangažoval a že neměl žádné problémy se státními orgány.

[16] Krajský soud rovněž v napadeném rozsudku nikde neuvedl, že „[o]*bavy z tvrzených* ‚prověrek a výslechů' *v případě nuceného návratu rozhodně nelze dovodit pouze z toho, že Bangladéšská lidová republika je autoritářským státem, v němž vládne jedna strana, tj. Komunistická strana*", jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Námitka, podle které toto

tvrzení krajského soudu není dostatečným hodnocením podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jelikož tento předpoklad není jediným poznatkem o situaci v zemi původu, se proto míjí s odůvodněním krajského soudu. Stěžovatel v žalobě ani nenamítal jakýkoliv dopad komunistického režimu na jeho osobu v případě nuceného návratu, byť v kasační stížnosti tvrdí, že tato námitka byla obsažena v žalobních tvrzeních.

[17] Pokud jde o námitku, dle které krajský soud neposoudil správní úvahu žalovaného stran udělení humanitárního azylu v intencích provedených důkazů a práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud opět konstatuje, že se tato námitka míjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Stěžovatelem citované závěry krajského soudu na straně 6 kasační stížnosti totiž nejsou v napadeném rozsudku obsaženy (byť krajský soud k obdobným závěrům fakticky dospěl). Nadto se krajský soud otázkou správního uvážení zabýval v bodě 27 napadeného rozsudku, tyto závěry však stěžovatel nesporuje. V napadeném rozsudku rovněž není obsažen stěžovatelem citovaný závěr krajského soudu, podle kterého *„v případě žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za takové důvody nepovažuje ani žalobcem uváděné rodinné vazby na území České republiky, ani pozbytí pobytového oprávnění. K tomu krajský soud dodává, že za takový důvod rozhodně nelze považovat tvrzené pronásledování žalobce státními orgány, o kterém, jak již bylo shora uvedeno se vůbec nezmínil a které je dle názoru soudu žalobním tvrzením čistě účelovým.“* Namítá-li proto stěžovatel, že toto odůvodnění není dostatečné, neboť v něm chybí argumentace, proč uvedené důvody krajský soud nepovažuje za hodné zvláštního zřetele a výjimečné ve vztahu k osobní a rodinné situaci stěžovatele, míjí se tato námitka s rozhodovacími důvody.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž nijak nebagatelizoval vykonstruované trestní obvinění z podvodu, jak stěžovatel namítá v kasační stížnosti. Jak již totiž Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [15] tohoto rozsudku, stěžovatel o tomto obvinění v žalobě (a ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) nic nenamítal. Tomu odpovídá i odůvodnění napadeného rozsudku, které se žádným trestním obviněním stěžovatele nezabývalo. I tato námitka se proto míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[19] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že výše uvedené námitky jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., respektive se vůbec netýkají odůvodnění napadeného rozsudku. Je na stěžovateli, aby v kasační stížnosti relevantně napadl závěry krajského soudu. Pakliže se však kasační námitky týkají odůvodnění krajského soudu zjevně smyšleného popřípadě zkopírovaného z rozhodnutí ve věci jiného cizince, nelze se těmito námitkami věcně zabývat, neboť nesporují rozhodovací důvody krajského soudu v nyní projednávané věci.

[20] Námitka, dle které mají děti stěžovatele právo na ochranu rodinného života a vycestováním stěžovatele z ČR by došlo k porušení jejich práv i práv stěžovatele, neboť by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a námitka, dle které hrozící trestní stíhání v zemi původu, hrozby výslechů a prověrek spolu s nepřiměřeným zásahem do rodinných vazeb a ekonomické úrovně dětí stěžovatele a celé jeho rodiny představují hrozící újmu, jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože je stěžovatel neuplatnil v žalobě, ačkoliv mu nic nebránilo tak učinit. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozpor v tvrzeních stěžovatele. Na straně 5 kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že má družku, se kterou hodlá založit rodinu. Důvod pro udělení doplňkové ochrany pak spatřuje ve sloučení rodiny s partnerkou a dětmi, které se jim narodí. Z toho vyplývá, že v době podání kasační stížnosti stěžovatel žádné děti neměl, což odpovídá jeho tvrzením

uvedeným v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na straně 7 kasační stížnosti stěžovatel naopak uvádí, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, protože je otec dvou dětí a partner ženy, kteří žijí v ČR. Kasační stížnost proto i s ohledem na tento rozpor na Nejvyšší správní soud působí tak, že se netýká případu stěžovatele, nýbrž že byla s mírnými úpravami zkopírována z věci jiného cizince. Tomu by odpovídalo i to, že stěžovatelem citované pasáže odůvodnění krajského soudu nejsou v napadeném rozsudku obsaženy.

[21] Kasační stížnost je nicméně přípustná, pokud jde o zbývající námitky.

[22] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost v tomto rozsahu přijatelná podle § 104a odst. 1 s. ř. s., tedy jestli svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, neboť se jedná o věc, ve které před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Dle uvedeného rozhodnutí kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele tehdy, jestliže 1) se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) je dán důvod učinit judikaturní odklon; nebo 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (viz blíže usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy. Soud přesah vlastních zájmů stěžovatele v projednávané věci neshledal. Z obsahu kasační stížnosti totiž nevyplývá, že by se měla dotýkat právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo otázek, které jsou řešeny rozdílně, případně že by měl být v řešení některé právní otázky učiněn judikaturní odklon. Naopak se kasační stížnost v té části, která je přípustná, týká zejména otázky, zda krajský soud náležitě přezkoumal žalobní námitky stěžovatele a zda se dostatečně věnoval osobní situací stěžovatele. Důvodem přijatelnosti kasační stížnosti by tak mohla být pouze tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pakliže by v jejím důsledku mohlo být zasaženo do hmotně právního postavení stěžovatele. Takové pochybení v napadeném rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledal.

[25] Krajský soud se zabýval individuálními okolnostmi žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Posoudil průběhu azylového řízení a popsal, jaké azylově relevantní skutečnosti vyplývají ze správního spisu. Tyto skutečnosti s ohledem na žalobní body posoudil, a to ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany. To, že se ztotožnil se závěry žalovaného, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku samo o sobě nezakládá (rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 168/2015). Krajský soud posoudil, zda je z rozhodnutí žalovaného seznatelné, jakým způsobem žalovaný posoudil rozhodné skutečnosti. Zhodnotil zprávy o aktuálních informacích o zemi původu, ze kterých vycházel žalovaný, a uvedl, proč stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Přezkoumal správní uvážení žalovaného stran udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a uvedl, proč vycestování stěžovatele z ČR nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Přezkoumatelným způsobem rovněž

odůvodnil, proč stěžovateli v případě návratu do země původu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Současně reflektoval, že stěžovatel má v ČR přítelkyni a rodinu (otce s bratry). Existence rodinných vazeb na území ČR však podle krajského soudu nezakládá důvod pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Byť se výslovně nezabýval naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, z bodu 28 napadeného rozsudku je zřejmé, že rodinné vazby stěžovatele krajský soud posoudil toliko jako možný důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatel totiž v žalobě netvrdil, že by byla v ČR udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků. Tato skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu. Naopak v řízení uvedl, že má známost s občankou ČR, se kterou hodlá uzavřít manželství, a že v ČR žije jeho otec na základě povolení k trvalému pobytu, a tři jeho bratři. Dva z nich jsou státní občané ČR a třetí zde žije na základě povolení k trvalému pobytu. Je proto logické, že se krajský soud zabýval toliko důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jestliže žádný rodinný příslušník stěžovatele nebyl osobou požívající doplňkové ochrany. Napadený rozsudek je srozumitelný a jeho výrok je opřený o dostatek relevantních důvodů. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v napadeném rozsudku neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky, které by mohly představovat zásah do jeho hmotně právního postavení.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. prosince 2021

Petr Mikeš
předseda senátu